

Egy országgyűlési képviselő Budakesziről

„Hiszek abban, hogy mindenki választhat”

Bíró Ildikó Budakeszi lakos, a helyi közelet egyik fontos szereplője, a Budakeszi Romkert Teátrum megálmodója és kivitelezője az országgyűlési választásokon a Fidesz budapesti listáján parlamenti képviselő lett. Vele beszélgettünk a polgári körökről, képviselői feladatokról, hitvallásról.

– Ez a nagy feladat rengeteg újdonságot hoz majd az életébe...

– 2002 óta állandóan váratlan helyzeteket oldok meg, így azt is mondhatnám, hogy az újdonság számomra nem újdonság. Az azonban bizonyos, hogy a parlamentben újnak lenni nagyon nagy kihívás. Tartozom a választóknak, s köztük Budakeszi polgárainak, akkor is, ha listán jutottam be.

– Hogyan került a politikába?

– Mindig a kultúra közelében dolgoztam, hol sűgőként, hol rendezőasszisztensként, hol népművelőként. 2002 tavaszán, a polgári körök megalakulásakor, mi is elkezdtünk szervezkedni Budakeszin. Az elsők között megalakuló FRATÉ polgári körnek engem választottak a vezetőjévé. Akkor ez még úgy vetődött fel, hogy „kinek van a legtöbb bátorsága és a legkevesebb veszténivalója”. Augusztusra aztán Keszin is összeértek a szálak, szövetségé alakultunk s a helyi körök megválasztottak egyik vezetőjükké és azóta is minden alkalommal nagy szótöbbséggel választanak újra. Ez nagy bizalom és én igyekszem ezt meg is szolgálni.

– Mi az a polgári kör? „Politikai rohamcsapat” – ahogy ellenfeleik emlegetik Önöket? Miért vesz ebben részt az ember?

– Ha nagyon egyszerűen akarom megfogalmazni: a polgári körök a közelet egyfajta szövete kell hogy legyen és a közjó, a közös élet és a közös jó szolgálata a célja. Nem csak a jobboldalé, hanem mindenkié. A lényege az, hogy valami hasznosat és előremutatót tegyünk a környezetünkért, együtt, közösen. És ez a „jó” közösséget teremt: örömmel gondolhatunk arra, hogy sok emberre számíthatunk. Tudunk segíteni és nekünk is tudnak segíteni mások. „Vagyunk” egymás számára. A bálók, a piknik, a különféle rendezvények és akciók, mind ezt a célt szolgálják. Soha nem valaki ellen, hanem valamiért vagy valakiért tesszük, amit teszünk. Számomra ennek a legszebb megnyilvánulása a legelső Romkert Teátrum volt. A

közös munkában rejlő közösségteremtő erő. Azok, akik résztvettek önként a közös munkában és azok, akik rendszeresen eljöttek és ott voltak a közönség soraiban, számon tartják egymást.

– Térjünk vissza az Ön történetéhez...

– Az első polgári körös konferencián, amelyet a Friss Levegőt polgári kör szervezett, tartottam egy előadást, amire sokan felfigyeltek. Az addig elvégzett munka és az előadásom alapján kért fel Orbán Viktor elnök úr, hogy vegyek részt az országos feladatok ellátásában. Egyike lettem a 17 elnöki koordinátornak, és később a Polgárok Háza kulturális igazgatójaként kezdtem dolgozni. Ez utóbbit a parlamenti munka mellett tovább-

ra is végzem. A polgári körös mozgalom egyik képviselőjeként ill. koordinátori minőségemben kerültem fel a listára.

– Önnek nincs jogi végzettsége. Milyen szerepet fog ellátni az országgyűlésben?

– A parlamentben sok mindenkire szükség van a jogászok mellett. Kellenek egészségügyben jártas szakemberek, mérnökök és szükség van a kultúra területén biztosabban mozgó emberekre. Kell az új szemlélet, s én magam

csak a megmaradás, hanem a felemelkedés, a felnövekedés sem lehet meg nélküle. Aki a kultúrát ellehetetleníti, az a mindennapjainkat és a jövőt is veszélybe sodorja. Attól a parlamentben újra és újra meg fogom kérdezni, hogy miért teszi, amit tesz. Szeretném, ha a családok kitüntetett és jutalmazott helyzetben lennének. Természetesen minden család család, még a csonka is. A család az a közösség, ahol emberek a mindennapokban együtt élik az életüket, s amelyben – és ez a lényeg – felelősséget vállalnak egymásért. Persze nem az állam feladata, hogy eldöntse, ki hogyan éljen. Mi sem a magányosokat szeretnénk „büntetni”, – nekik amúgyis megvan a maguk gondja és bánata. Ám a családok léte mindannyiunk, az egész nemzet számára hasznos, fontos és szükséges, s ezért mindeképpen támogatni kell őket. Helyi kérdésekben mindenképpen szeretnék együtt dolgozni a térségben élő 5 országgyűlési képviselővel. Persze elsősorban Gyulyás Dénessel, Soltész Miklóssal, és Molnár Bélával, akik ugyanahhoz a politikai családhoz tartoznak, mint én. De az alagútban vezetett M0-ás autópálya megvalósításában is szívesen segíték a szavazatommal – ha lesz rá mód és alkalom.

– Mi változik az életében?

– Családom szerencsére elfogadta mindazt, ami ezzel együtt jár. Most az eddigieknél is több munka vár rám. Egyébként nem lesz sok változás. És remélem, hogy engem sem változtat meg az a világ. Remélem, meg tudom őrizni azt a képességemet, hogy meghallom a „Tiborcok panaszát”. A köztudatban úgy él, hogy mindenki, aki a politikában dolgozik maga is besározódik. Négy esztendő tapasztalata alapján mondhatom: a politika világa is csak olyan mint a mi hétköznapijaink. A rossz és az erkölcstelen mellett éppúgy megtalálható benne a jó és az igaz is. Hiszek abban, hogy mindenki választhat. Ez a választás természetesen nem egyszeri, hanem egy naponta ismétlődő feladat minden képviselő számára. Szeretnék tenni azért is, hogy a sokat emlegetett parlamenti stílus javuljon.

Szentpály-Juhász Mikós